

forbedret barselorlov for mænd. Det er gennemført med et bredt flertal.

Regeringen har gennemført en modernisering af arbejdsskadeforsikringen, så erhvervs sygdomme og pludselige løfteskader kan finansieres på en bedre måde end før, så erhvervslivet, specielt de mindre og mellemstore virksomheder, ikke belastes. Det er sket med et bredt flertal.

Regeringen har arbejdet for en bedre fødevarerikkerhed og -kvalitet. Regeringen lovede en lovgivning om bedre dyrevelfærd. Den er gennemført med et bredt flertal.

Hele dette arbejde er stille og roligt, men i højt tempo gennemført her i Folketinget. Jeg synes, det er en god arbejdsstil, som bør fortsætte til efteråret.

Og må jeg så sige, at i det internationale arbejde skal vi lede længe efter et folketingsår, hvor så mange vigtige brikker i det udenrigspolitiske felt er faldet fint på plads for Danmark. Tænk bare på NATO-udvidelsen. På NATO's topmøde i Madrid i juli sidste år blev det besluttet at indbyde Polen, Tjekkiet og Ungarn til optagelsesforhandlinger. Allerede i februar her i år tiltrådte Folketinget Danmarks ratifikation af denne udvidelse med et klart og stort flertal bag sig. Nu er vi i gang med det praktiske arbejde, og jeg synes, vi fra dansk side kan sige til hinanden: Det lykkedes i Madrid. Vi har fået sikret, at døren for nye medlemmer fortsat står åben, også for de baltiske lande.

Og tænk så blot på udvidelsen inden for EU. På topmødet i Luxembourg i december 1997 traf vi en historisk beslutning om at gå i gang med at udvide EU med de nye ansøgerlande fra Central- og Østeuropa og med Cypern. Det blev slået klart fast dengang, at alle – og jeg gentager alle – ansøgerlande, herunder de tre baltiske, skal optages på grundlag af de samme principper, kriterier og regler. Der er ikke tale om en udvidelsesproces, der er skåret over. Der er tale om en sammenhængende udvidelse, hvor vi starter med de fem, men hvor vi ikke glemmer de andre. Den udvidelsesproces var ikke blevet det, den blev, uden en dansk indsats. Det er det største fredsprojekt, vores generation har haft chancen for at sikre.

Og tænk på det danske formandskab for OSCE, som ved årsskiftet satte en dagsorden for arbejdet, der sætter sig spor i den kommende tid.

Men allerførst og allersidst skal vi huske, at folketingsåret omfattede den måske vigtigste udenrigspolitiske afgørelse, som blev truffet af et flertal af den danske befolkning. Jeg tænker på folkeafstemningen om Amsterdamtraktaten. Nu har vi fået et håndslag fra den danske befolkning om, at Danmark hører til i det europæiske samarbejde. Vi har fået et håndslag på, at vi ikke skal isolere os, at vi ikke hører til på sidelinjen.

Men vi har også fået et håndslag på en måde, som signalerer, at Danmark er en del af Europa, ja, og at Europa er en del af Danmark, men også kun en del. Det kan vi gøre, det kan vi leve op til med den nye Amsterdamtraktat.

På det seneste topmøde i Cardiff er der allerede taget forberedende skridt til at omsætte Amsterdamtraktatens gode muligheder for et bedre miljø, for et bedre beskæftigelsessamarbejde i praksis.

Politik er at gøre en forskel. Den danske befolknings særkende er, at vi vil gøre en forskel i Danmark. Vi vil også gøre en forskel udadtil. Det er lykkedes i det år, der er gået.

Og så er der rigsfællesskabet, som i de aller seneste uger igen har vist sin grundlæggende bærekraft. På trods af tårnhøje vanskeligheder er det lykkedes, og man kan godt, når man ser på forløbet gennem de senere år, især med hensyn til forholdet mellem Danmark og Færøerne, stille sig selv det spørgsmål: Hvad var det egentlig, der bar igennem til sidst? Hvad er det egentlig, der holder os sammen?

Ja, som jeg sagde i går under en i øvrigt konstruktiv folketingsdebat, er det netop et fællesskab mellem Danmark, Færøerne og Grønland, og et fællesskab, som dybest set ikke har så meget at gøre med enkelte lovparagraffer, men med noget helt andet, som ingen paragraf kan erstatte. Det er vores menneskelige, vores historiske og vores kulturelle bånd, det er selvværdet, og det er selvbestemmelsen i vores samfund, der bærer, og det er også den gensidige respekt for hinanden. Det er et fællesskab, der bygger på solidaritet, kort sagt.

Vores rigsfællesskabs historie har også haft sine dramaer – det tør siges – og sine intense diskussioner. I nyere tid tænker jeg først og fremmest på den nye historieskrivning om Thulebasen i Grønland og på den økonomiske krise, som det færøske samfund har været igennem. Og jeg nævner bevidst disse to hovedeksempler, hvor det trods alt lykkedes os at komme igennem med løsninger, som begge